

Amikor Schwam felnyitotta a világosbarnára pácolt zongora fedelét, már egy év is eltelt mióta belenézett. – Akár naponta jöhetnék –, s merőn a molyrágta kalapácsok filceit fixírozta, s a szétszáradt tőkéről, kilazult szögekről, végső

soron a hiábavalóságról prédikált félhangosan, kicsit magának is. Mintha a dunántúli halomsírok tündökölnének naplementében aranyló terepasztalon. Egy tucat ma-

84 Krulik Zoltán

A ZONGORA

réknyi kúpocska áll a húrok alatt. A sárgás-fehér por, a fedeléből hullik alá, a felületén egy év alatt kivirágzott apró lyukakból. – El kell égetni – mondta Schwam – Hiábavalóság. Minden hiábavalóság –, ismételtette hajlongva a Prédikátor szavait. A rézintarziát silabizálva később, évek múlva Ká tükröket volt kénytelen használni –, a billentyűfedél, nehezen megközelíthető pózban, kifordítva, egy polcrendszerbe ágyazva dobozokkal telve áll a lakás félreeső zugában. Ő-császári és királyi fensége uralkodásának harmadik évtizedére taksálják a gót betűk, mikor a hangszer kigördült a k.u.k. Hof Forte Piano Fabrik in Wien néhai tanulója Antonín Petrof műhelyéből. Ká egy felvidéki kúria udvarán talált rá, amikor a máglyát épp meggyújtani készültek alatta. Megfogadta a legjobb zongoraszállítót. De hónapokig, hogy *a szél a sok rossz hangot kifújja belőle*, kinn a folyosón tartotta. Szorosan a fal mellett, eső ne érje, bal oldalára fektetve állt, kicsavart lábai egy nejlon zsákban –, mire helyére került. – Átterjedhet a bútorokra is – mondta Schwam makacsul a lábak alatt itt-ott gyülekező sárga pöttyöket piszkálva. Ká méhviaszt olvasztott egy fémtálban és ecsettel végigkente a lyukak özönét. Mikor megszikkadt, s a milliméternyi pontocskák láthatólag megszívták magukat, puha ronggyal letörölte a fölösleges olvadékokat. A szobrász, kinek a tanácsait követte, ecsetelte a szúvak sorsát, s Ká élénken el is képzelte agóniájukat. Tudta, hogy hörgött a torkára lecsurgó váladékkal küzdve, hiába ütögették a hátát a nyitott ablak előtt kisgyerekként, s később, egy váratlan, alattomban bevitt gyomorszájütésre is jól emlékezett, s a gondolattól kétrét görnyedve térdre rogyott. A fulladást tartotta a legszörnyűbb halálnak. – El kell égetni – mondta az öreg hangoló kíméletlenül. De Ká sokáig, percekig fújtatott még, kábultan a feltolulú képek özönétől. A pusztában égő zsiráf jutott eszébe, s az arctalan nő, ki combjából, melléből kihúzott fiókjaival tekintetét az elfeletült égre szegezi.

– Semmi sem új a nap alatt – kopogott a hangolókulccsal Schwam egykedvűen a zongora fedelén. Ká a megszikkadt viaszdarabkákat visszasöpörte a fémtálba s újra a láng felé indult.

